

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Ł. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 lipca 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z 10 marca 2021 r., VII U [...], zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (organ rentowy) z 26 lipca 2018 r. odmawiającą Ł. K. (wnioskodawca) prawa do renty socjalnej i przyznał mu prawo do renty socjalnej od dnia 1 maja 2018 r. na stałe.

Wyrokiem z 20 lipca 2021 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w części, a mianowicie w zakresie nienależnie przyznanej wnioskodawcy przez sądy obu instancji renty socjalnej za okres od 1 maja 2018 r. do 5 czerwca 2018 r. przed dniem 6 czerwca 2018 r., czyli datą uzyskania pełnoletności przez wnioskodawcę. Organ rentowy powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z powodu naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o

rencie socjalnej, zgodnie z którym prawo do renty socjalnej przysługuje wyłącznie osobie pełnoletniej, podczas gdy wnioskodawca pełnoletność osiągnął 6 czerwca 2018 r. natomiast prawo do renty socjalnej zostało mu przyznane od 1 maja 2018 r. na stałe, czyli de facto za okres od 1 maja 2018 r. do 5 czerwca 2018 r. przyznana została osobie niepełnoletniej, wbrew literalnemu brzmieniu art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawca stwierdził, że nie oponuje zarzutom i wnioskowi wywiedzionym przez organ rentowy w skardze kasacyjnej i wniósł o nieobciążanie ewentualnymi kosztami wywołanymi niniejszą skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego wniesiona w sprawie o rentę socjalną w zakresie dotyczącym daty przyznania prawa do renty okazała się niedopuszczalna. Wnosząc skargę kasacyjną, organ rentowy podał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 1.037 zł. Tymczasem jak już wyjaśniono w postanowieniu Sądu Najwyższego z 20 lutego 2007 r., dopuszczalność skargi kasacyjnej obejmującej wyrok sądu drugiej instancji wyłącznie w części dotyczącej daty początkowej wypłaty renty socjalnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy przyjmuje bowiem, że czym innym jest nabycie prawa do świadczenia a czym innym prawo do wypłaty świadczenia (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 27 listopada 1989 r., III UZP 11/89, OSNCP 1990 nr 6, poz. 72).

W zaskarżonym w niniejszej sprawie wyroku Sąd drugiej instancji oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G., którym to wyrokiem Sąd pierwszej instancji przyznał – po zmianie decyzji organu rentowego – prawo do renty socjalnej od dnia 1 maja 2018 r. na stałe. Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w części, to jest w zakresie nienależnie przyznanej przez sądy obu instancji renty socjalnej za okres od 1 maja 2018 r., do 5 czerwca 2018 r. Oznacza to, że skarga kasacyjna organu rentowego od tego wyroku, w której kwestionuje się datę początkową wypłaty renty socjalnej (realizacji prawa do tej renty), nie dotyczy

samego prawa do renty. Skoro tak, to skarga kasacyjna nie jest objęta katalogiem wyjątków z art. 398² § 1 k.p.c., według którego przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Oznacza to, że przy wartości przedmiotu zaskarżenia niesięgającej kwoty dziesięciu tysięcy złotych, jest niedopuszczalna.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]